

За мурами городник і город.
А яблуко — у вікна й двері преться.
Назад в мачину звужується простір.
Лише у грудях світлова гора.

На грудку — лінія, що досі — так вперед.
Луска і шкіра видовжень сферистих.
Няньки нову основу мусять прясти.
Долоня, що світильником горить,

Де обрій обертається плечистий
Крізь німоту і мороку гілчастість
І у мішках — майбутнє сутеніє.

Ні звуку, тільки краплі за стіною.
Та смужка, де ледь шириться імла. —
Як дрібно меле існування млин.